

EGYETEM

A tanítás egy életen át tartó csodálatos kaland

Ez a tartalom archív! A cikkben szereplő információk a megjelenés óta megváltozhattak.

Megjelent: 2017.06.02. 06:19

Szerző: **Megyeri József**

Megosztás 0

FRIS

Ezt vallja a szegedi Kopsz Katalin, aki a napokban megkapta az Ericsson-díjat. Az SZTE Gyakorló Gimnázium és Általános Iskola fizikatanára az egyik legmagasabb szakmai kitüntetést vehette át, mégis úgy gondolja: nem dőlhet hátra.

Korábban már hírt adtunk arról, hogy tizenkilencedik alkalommal átadták a legkiemelkedőbb pedagógusoknak a Magyar Tudományos Akadémián az Ericsson-díjakat, s a fizika népszerűsítéséért *Kopsz Katalin* is elismerésben részesült.

„Több ok miatt is örömmel tölt el a kitüntetés, ugyanis különösen jó érzés, hogy azok a kollégáim terjesztettek elő a díjra, akikkel a mindennapok során együtt dolgozom, így ez egy visszajelzés, hogy jónak értékelik a munkám. A másik, ami miatt büszke vagyok, hogy még csak 9 éve tanítok, és már megkaptam az ország egyik legrangosabb szakmai kitüntetését” – mesélte a SZEGEDma.hu-nak Kopsz Katalin.

A szegedi tanárnő kettős alkalmazásban áll: az SZTE Gyakorló Gimnázium és Általános Iskola mellett az egyetem fizikai intézetében tanárképzéssel, kísérletfejlesztéssel foglalkozik. Kezdetben nem vonzotta a pedagógia, inkább a kutatásnak szentelte volna munkásságát.

Hosszú időnek kellett eltelnie ahhoz, hogy rájöjjön: az oktatásban, gyerekek között érzi jól magát.

A múlt héten **adták át az ELI-t Szegeden**, a lézerközpont a lehetőségek tárháza lehet a kutatók számára. A pedagógus szerint már több egyetemista látja, hogy ez megkönnyítheti az elhelyezkedésüket a munka világában.

A mai, ingerekben gazdag világban felmerülhet a kérdés: mennyire könnyű a fiatalokat tanítani? Katalin szerint ugyan befogadóak a diákok, de meg kell találni azt az utat, ami a lelkükhöz vezet. „Nem működik már az, hogy: tanulj, vagy rossz jegyet kapsz! A tanulók ez iránt már érdektelenek, de azt tapasztalom, hogy ha egy tanáron azt látják, hogy lelkes a tantárgya iránt, az előbb-utóbb rájuk is hatással lesz. A fizikánál például sokat segítenek a kísérletek, játékok, sőt, néha még mobiltelefont is használunk az órákon” – fejtette ki.

Úgy véli, ha egy elismerést a pályája végén adnak az embernek, akkor hátradóíthat, ugyanis tudja, hogy évtizedeken keresztül megállta a helyét. “Az én esetemben azonban ez pont fordítva van: kaptam egyfajta terhet, aminek meg kell felelnem az elkövetkezendő 20-30 évben” – mondta végül a kitüntetett. Leginkább azért hivatása az oktatás, mert a diákokkal való foglalkozást egy életen át tartó csodálatos szellemi kalandnak tekinti, amit semmi más nem tud pótolni. Ugyanis, ha egy osztályban csak néhány gyermek figyelmét sikerül felkeltenie a természettudományok iránt, akkor már megéri a mindennapos fáradozás.